

Prohlásili-li si spoluvlastníci navzájem, že nebudou uplatňovati soukromoprávní nároky na svůj podíl jako spoluvlastníci, omezili své právo jedině ve vzájemném svém poměru, nikoliv však v poměru k nesúčastněným třetím osobám. Tím, že zápověď zcizení, zatížení a zastavení byla knihovně poznamenána, nestalo se právo toho kterého spoluvlastníka ještě právem věcným, nedostupným exekuci.

(Rozh. ze dne 26. srpna 1924, R II 276/24.)

Soud první stolice povolil bance Z. exekuci vnuceným zřízením zástavního práva knihovním jeho vkladem na podílu dlužníka k jedné šestině nemovitosti č. p. 192 v N. Rekursní soud zamítl exekuční návrh. Důvody: V základě prohlášení ze dne 10. března 1921 jest v pozemkové knize poznamenána zápověď zcizení, zatížení a zastavení pro každého spoluvlastníka, dále opatření, že zcizení, zatížení nebo zastavení jakož i propachtování nemovitosti může se státi jen jednomyslně všemi vlastníky. Z obsahu prohlášení, jež tvoří součástku pozemkové knihy (§ 5 kn. z.), jest patrné, že žádný ze spoluvlastníků nemůže ani mezi živými ani na případ smrti svým podílem nakládati neobmezeně, poněvadž jeho podíl v každém případě má připadnouti opět novému soudruhovi, jež zvolí ostatních pět spoluvlastníků, tak aby dům č. p. 192 v N. zůstával až do odvolání vlastnictvím šesti představitelů mezinárodní socialistické strany v N. Prodej, zatížení nebo zastavení reality nebo jednotlivých podílů může se státi jen jednomyslně všemi podílníky, takže majetkové výhody z toho nemohou se dostat jednotlivci z nich. Z toho jest viděti, že povinný jest jen formálně vlastníkem $\frac{1}{6}$ podílu, poněvadž jeho spoluvlastnictví jest obmezeno na způsob § 357 (§ 613) obč. zák.; spoluvlastník jest jen poživitelem s právy §u 509 obč. zák. Společná správa jest upravena sice na způsob § 833 obč. zák., avšak právo jednotlivého společníka naprosto se nerovná právu společníka dle §u 829 (§ 361) obč. zák. Nelze proto vydobýti zástavního práva ani smluvního ani exekučního na podíl jednotlivce, poněvadž by tím byla zasažena podstata věci a §u 364 písm. c) obč. zák. tu není.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu s dodatkem, že vklad exekučního práva zástavního povoluje se bez ohledu na zákaz zcizení, zavazení a zastavení, poznamenaný na listu B pod 21. březnem 1921.

Důvody:

Z knihy pozemkové je patrné, že povinný byl podle kupní smlouvy ze dne 16. dubna 1919 a úředního vysvědčení ze dne 22. srpna 1919 v knihovní vložce zapsán jako vlastník šestiny domu č. 192 v N. Prohlášením ze dne 19. března 1921, podepsaným jím i ostatními spoluvlastníky vzdal se povinný jako spoluvlastník práva, uplatňovati sou-

kromoprávní výhody na svůj podíl, jakož i práva nakládati s podílem mezi živými nebo na případ smrti, by dům zůstal vlastnictvím šesti představitelů politické strany, tam jmenované, bez omezení na určité osoby. Prohlášením tím, jež je smlouvou mezi spoluvlastníky a pouze je vízíci, omezil povinný své vlastnické právo jediné v poměru k ostatním spoluvlastníkům, kteří, učinivše podobné prohlášení, přijali souhlasný projev povinného. Může tudíž míti prohlášení to účinek jen vůči spoluvlastníkům, nikoli však vůči třetím osobám. Nemohou proto prohlášením tím, jímž nebylo založeno věcné právo podle §u 9 knih. zák., působící i proti neúčastněným třetím osobám, vázání býti věřitelé některého ze spoluvlastníků s tím účinkem, by nemohli žádati uspokojení svých pohledávek exekucí na spoluvlastnický podíl nemovitosti, připsaný povinnému. Na tomto stavu věci nemění ničeho ani knihovní poznámka zákazu zcizení a zavazení, ani, že prohlášení uloženo ve sbírku listin, ježto ani tím nestalo se obligační právo, založené prohlášením, věcným právem podle §u 9 knih. zák., aniž může poznámka ta míti účinek §u 20 a) knih. zák., ježto účinek ten nemohl býti založen prostým prohlášením spoluvlastníků, kteří si navzájem mohli poskytnouti obligační práva, nemohli však tím bez dalších náležitostí omeziti účinky svého vlastnického práva vůči třetím osobám, na smlouvě neúčastněným (§ 364 c) obč. zák.). Není proto překážky, by nebyl povolen vymáhající věřitelce pro pohledávku proti povinnému podle §§ 87 a 88 ex. ř. vnucený vklad zástavního práva bez ohledu na zákaz zcizení a zavazení, knihovně poznamenaný.

Čís. 4102.

Nemocenské pojištění.

Nemocenská pokladna jest dle zákona povinna nésti též náklady na tak zv. první pomoc, avšak jen pod tou podmínkou, že byla nemoc zavčas hlášena.

Ustanovení §u 6 b) zákona ze dne 20. listopadu 1917, čís. 457 ř. zák. nevztahuje se toliko na nemocenské ve smyslu §u 6 (1) čís. 2 zákona ze dne 22. prosince 1920, čís. 689 sb. z. a n., nýbrž i na dávky, uvedené v témž §u, odstavec (1) čís. 1.

(Rozh. ze dne 26. srpna 1924, Rv II 419/24.)

Žalující firma domáhala se na žalované nemocenské pokladně náhrady nákladů, jež vynaložila na opatření nutných léčebných a terapeutických pomůcek při onemocněních a úrazech zaměstnanců svého závodu. Žaloba byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Dovolání uplatňuje jen dovolací důvod nesprávného právního posouzení podle §u 503 čís. 4 c. ř. s., ale opodstatněno není. Jelikož žalobkyně opírá svůj nárok o § 1042 obč. zák., podle kterého, kdo učinil náklad za druhého, jež tento podle zákona sám byl povinen učiniti,